

Einar Håkansson

Hinke Bergegren

1907

Den enda makt, som kan binda den ärliga revolutionärens tunga, krossa hans entusiasm, slå pennan ur hans hand, det är döden.

Einar Håkansson skulle ju i fängelse. Och om han hade fått det straffet för sina åsikters skull, ej hade det skapat om hans skrivande hand, ej hade det slagit ned hans mod eller mördat hans entusiasm för en ny, lyckligare tid!

Men nu - nu höra vi aldrig något mera av hans rika tankar, hans fria, originella idéer, hans humoristiska anmärkningar. Han är struken ur de levandes tal.

Einar Håkansson är död.

Kamraten, den kära vännen, enkel och anspråkslös som han var, står för oss så levande, så vackert; men vi sörja gripande och djupt därför, att en så stor begåvning ha vi förlorat, en andligt rik kämpe i vår strid har fallit, en av de djärvaste, kunskapsrikaste och intelligentaste på den vänstra flygeln i den ungsocialistiska rörelsen finns ej mer i våra led.

Och dock står han där. Hans ord leva, de skola ropa högt tills striden är ändad. Hans ord i ungsocialisternas tidning komma att leva; och så står han kvar i våra led.

Bläddra i *Brand*, och ni skall gång efter annan träffa på ett brinnande entusiastiskt skri av honom, en alarmartikel, ett stilla skämt med stilla vidskeplig fjontighet, en grym skildring ur lifvet m. m.; under många år har han oegennyttigt medarbetat i *Brand*.

Einar Håkansson var anarkist, och för denna sin uppfattning drev han propaganda, offentligt och enskilt. Men än ivrigare stod han i då kampen gällde den kristna religionen. Med grundlighet och allvar studerade han hvad han kunde komma över i den vägen, och hans egna inlägg utmärka sig också för stor kunskapsrikedom, djärvhet och kärlek till sanning. Som bekant var det just några otrons artiklar, som förde honom inför domareskranket - eller rättare: han hann aldrig så långt. Redan i våras insjuknade han svårt. »Lungsot» - skrev han till mig i fängelset - »jag orkar inte skriva mycket till dig.» Sommaren gick, ibland var han bättre, men hans brev kommo sparsamt. Så fick jag hans bok med en hälsning.

Nu är han död.

Einar Håkansson fyllde 24 år nu i juli. Till yrke var han typograf, har arbetat i Stockholm, i Södertelje och i Paris (på esperantotryckeri). Trots han insåg, att yrket påskyndade hans sjukdom, hörde jag honom ej klaga över arbetet, och det fast hela hans håg låg åt studier och åt skriftställarverksamhet. Lungsoten tvingade honom dock att sluta, men ack! då var han redan så djupt sårad av yrkessjukdomen, att han orkade ej läsa såsom han ville, orkade knappt hålla pennan en kort stund i sin vita, magra hand.

Det sista han skrev var säkert artikeln om esperanto i förra numret av *Brand*. »Denna gång kan det endast bli helt kort», skrev han till mig, »men då jag frisknar till igen, lovar jag dig att återkomma.»

Outsägligt sörjer jag min vackra vän, min käcke kamrat. Men så ljust och fint står för mig hans minne.

Ystad d. 21/10.

Hinke Bergegren.

Det Anarkistiska Biblioteket

Hinke Bergegren
Einar Håkansson
1907

Tidningen Brand #12 1907

sv.anarchistlibraries.net